

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: A. K., zastoupeného JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2006, čj. 56 Az 212/2006 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhal zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26. 6. 2006, čj. OAM-127/LE-PA03-PA03-2006. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovateli podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu.

Kasační stížnost je přípustná, proto Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení otázky, zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. (k této otázce viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno pod č. 933/2006 Sb., či rozhodnutí ze dne 6. 12. 2006, čj. 3 Azs 68/2006 - 50, www.nssoud.cz).

Stěžovatel v kasační stížnosti v první řadě uplatnil námitku, jíž projevuje nesouhlas se závěrem, že v domovské zemi nevyužil všech prostředků ochrany a nevyčkal objasnění kriminálního jednání svých společníků, kteří ho zbili, obrali o dokumenty a zboží. Podotýká, že by využil všech prostředků ochrany, pokud by tato ochrana byla účinná, avšak on neměl jinou možnost, než opustit zemi svého původu. Nejvyšší správní soud k této stěžovatelově námitce konstatuje, že ji musí s ohledem na obsah žaloby považovat za nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí bylo

přezkoumáváno, ač to učinit mohl, neboť touto okolností se zabýval již správní orgán.

Další okruh námitek představuje nesprávné posouzení právní otázky spočívající pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, neboť stěžovatel je toho názoru, že byl pronásledován ze strany státních orgánů Kazašské republiky a Kazachů, přičemž se domnívá, že správní orgán nesprávně zhodnotil skutkový stav věci, což vedlo k chybnému zhodnocení důvodů pro udělení azylu dle § 12 cit. zákona. K tomu Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel spatřuje pronásledování jeho osoby v tom, že jeho společníci jej podvedli, obrali o doklady a zboží. Následně mu bylo zabaveno i další zboží, neboť neměl v pořádku doklady a musel zaplatit pokutu. Policisté mu napadení ze strany společníků nevěřili, protože dle stěžovatele věděli, že mu byl v Německu udělen trest za drogový trestný čin. Nicméně mu přislíbili, že jeho případ prošetří, avšak stěžovatel po dřívějších zkušenostech nevyčkal výsledku policejního šetření. Příčinu svých potíží spatřuje v tom, že je ruské národnosti, přičemž příslušníci ruské národnosti jsou neustále diskriminováni Kazachy. S obdobnými otázkami, tj. obecnými tvrzeními o pronásledování v domovské zemi z důvodu odlišné národnosti (ruská národnost v Kazachstánu) s tím, že azyl lze udělit pouze za situace, pokud by se orgány domovského státu, u nichž se žadatel skutečně domáhal poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozhodnutí ze dne 27. 6. 2005, čj. 4 Azs 377/2004 - 75, a ze dne 8. 2. 2005, čj. 3 Azs 149/2004 - 79; zabýval se taktéž otázkou přímého a nepřímého pronásledování ze strany státních orgánů (např. rozhodnutí ze dne 20. 1. 2005, čj. 202/2004-56); v předchozí judikatuře se již mnohokrát vyjádřil, že za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv však takové negativní jevy, jimž státní orgány čelí a snaží se je cíleně potírat (např. rozhodnutí ze dne 19. 2. 2004, čj. 7 Azs 38/2003 - 37); k otázce posuzování skutkového stavu viz rozhodnutí ze dne 28. 12. 2005, čj. 6 Azs 187/2005 - 62 (všechna rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu skýtá dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky a nebyl shledán ani jiný důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Lze proto shrnout, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, tudíž je nutno ji ve smyslu § 104a s. ř. s. považovat za nepřijatelnou a odmítnout.

Co se týče žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinky jeho kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že není třeba o něm samostatně rozhodovat, neboť je přiznán přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., dle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu